

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Newton Moreno
Titel	The Body Art Project
Jaar	2011
Uitvoering	

Copyright (C) 2011 by Newton Moreno

BODY ART PROJECT

door Newton Moreno

2005

HET LITTEKEN IS EEN BLOEM

Vriendin

Tattoo

BINNEN

Man

Jongen

Vertaald door Patricia Maresch

HET LITTEKEN IS EEN BLOEM

TATOO *(terwijl hij de werktafel opruimt) (Afbeelding van bloed)*

Het gehoorstelsel bezit geheimen die het verstand niet kent.

De tong doorboort het gat, dringt door tot in het geheugen. En vliegt, snel, een beeld, elektrisch, in de draden van het vlees, in de vroegte, in de gewaden van het lichaam, het lichaam weet het al.

Werkruimte van een tatoeëerder.

TATOO

Ben je klaar?

VRIENDIN

Heb je me iets te zeggen vandaag?

TATOO

Ik heb een zin in m'n hoofd.

Ze zoenen. Verdrietig, melancholiek en intens.

VRIENDIN *(terwijl ze zich uitkleedt)*

Vertel.

Mijn huid wil je horen.

TATOO (*Pakt een scalpel. Glijdt met de scalpel over de kleren*)

Mag ik op je buik schrijven?

VRIENDIN

Vertel!

TATOO (*komt dichterbij*)

Mag ik in je oor fluisteren?

VRIENDIN

Nee. (*loopt weg*)

(*Vriendin met ontbloot bovenlijf*)

Op mijn borsten heb je niets geschreven.

TATOO

Je zei: "Het meest kostbare vlees zit boven het hart."

Voor haar is de mooiste zin gereserveerd.

VRIENDIN

En de laatste ? (*Pauze*)

TATOO

Jouw stem valt in mijn oren als uiteengejaagde druppels die de storm inwijden.

VRIENDIN

En het laatste woord dat je tegen me zult zeggen? En als het mooiste woord het laatste woord zou zijn?

(*Pauze. Ineens pakte hij haar stevig vast*)

Je hebt gezworen mij te gehoorzamen. Als ik zeg 'klaar', dan schrijf jij het einde op mijn borsten of op mijn polsen of op mijn nek?

Als het regent, zijn jouw woorden het ermee eens; ze barsten van herinneringen.

(*Ze kan een paar littekens laten zien op haar lichaam*).

Als ik een bad neem, gaat mijn hand naar beneden zodat ik jouw stem in mijn kruis kan horen.

TATOO

Vertel.

VRIENDIN

Mag ik je stem omhelzen, er mijn huid mee inzepen, mag ik de woorden zoenen die je tegen me uitspreekt. Strelen. Krabben als een wanhopige kreet. Kietelen als een fluistering.

TATOO

Vertel.

VRIENDIN

Ik draag elke lettergreep van jou bij me. Nooit zal ik de herinnering van jouw stem verliezen.

TATOO (*Schrijft*)

Vertel.

VRIENDIN

Klaar.

(*Lange pauze*)

Geil, open ik ons dagboek, lichaamsdeel voor lichaamsdeel, kus voor kus, letter voor letter.

Ik leg mijn naakte lichaam neer voor anderen. Velen. Ik schonk jouw tederheid.

Ik verbrak de stilte onder mijn kleren.

(*Huilend*)

Alsof ik een orgie voor blinden startte.

Als in extase verkenden ze onze woorden en snaptten ze onze uitwisselingen op elk deel van mij.

Ze erkenden de liefde in jouw afdrukken. Ze zeiden: "hier waren geliefden."

Ze lieten jouw reis met hun geslacht zien.

Ze kusten mijn lichaam met hun vingers.

Snelle vingers, overspoeld door plezier, alsof ze ons samen verslonden door de aanraking.

Een leger van blinden doordrong mij met hun vingers.

Ze lieten me klaarkomen. Trillen. Flauwvallen.

Warme, ruwe tongen die mij gulzig lazten.

Ze verscheurden onze huid, boorden gaten en wisten het handschrift uit waar wij uren op hebben gestudeerd. Met elke snee brandden ze bloedige metaforen.

Ik huilde mijn tranen en de jouwe, terwijl ik mijzelf onderdempelde in elk orgasme.

(Pauze)

Vergeef me.

Maar ... als de ander jouw op mijn lichaam leest... ik hield van je, heel veel.

(Pauze)

Vertel. Heb je me iets te zeggen vandaag?

Pauze.

TATOO

Het lijkt alsof ik met de liefde speel, terwijl ik snij en verklaringen ondertekenen. Maar een snee is een serieuze zaak

Het is waar een pact wordt geboren. Vanuit het pact ontstaan broeders uit verschillende rassen, veranderen kinderen in minnaars.

VRIENDIN *(kalm houdt ze de scalpel gericht op Tاتoo)*

Jij hebt geen enkele herinnering vastgelegd op jouw huid, je wast jezelf en je blijft schoon.

En je blijft een ander. Ik was me en spoel altijd mijzelf af. Altijd. Ik was mijzelf in dezelfde geur. Ik ben mijn eigen opslag. Mijn roeping is kast, album en archief. Ik blijf als getuige.

TATOO

Ze speelden eens met parels, ze naaiden ze op mijn borst. Ik heb ze nog, ritmisch, als kompas van mijn linkerkant. Mijn hangende parels afgedrukt op mijn borst

Ik wil ze met je delen. En begin niet over het bloed dat ik je heb aangeboden. Mijn geheugen bestaat uit andere vloeistoffen. Maar, je vergist je, mijn geheugen verdampt niet.

's Nachts, in het donker, raak ik je aan om weer te weten hoeveel ik van je hou. Ik leer lezen in de plooien van je huid. In de heuvels van de letters, in het alfabet van het kraakbeen, raak ik je aan om zeker te weten. En ik slaap, terwijl ik mijn huid gladstrijk met onze geloften.

Elk litteken leert een vreugde. *(Pakt de scalpel weer af)*

Weet je nog dat ik je voor het eerst zag? Ik wilde me aan je voorstellen en jij zei:

"waarom schrijf je je naam niet in het geheugen van mijn mond met een zoen?"

VRIENDIN

Ik stond voor je en deed al mijn kleren uit. In het midden van een regenbui, een paar minuten lang. Ik bewoog me niet. Om te laten zien dat ik van jou was. Om je iets te geven.

TATOO

Ik heb je in mijn waanzin gevangen.

Ik moest een huid aanraken die nog kon ontvangen. *(Raakt haar huid aan)*

VRIENDIN

Ik was het die je vertelde wat je met mijn vlees moest doen. Ik.

De woorden waren van jou, het bloed was van mij

TATOO

Om me aan te raken, moet je het omhulsel vernietigen, de muur neerhalen, de gevangenis laten bloeden.

Je wilde dat ik een gevoel op jou zou tekenen.

Een gevoel op je snijden.

En ik heb de hele lengte van jouw verwoeste land doorploegd.

Als ze je vandaag zouden balsemen, zou je een monument zijn, ons standbeeld van vlees en affectie.

VRIENDIN

De eerste keer gebruikte je een zin van Sint Petrus, je probeerde me te bedriegen. Weet je nog?

TATOO

"Ruk eerder mijn hart uit mijn borst dan de liefde."

VRIENDIN

Een zin gejat van een heilige. Ik ontmaskerde de leugen in je ogen. Ik zei:

TATOO

"Op mij kun je alleen de zin afdrukken die mijn hart bereikt voordat mijn oren hem horen."

VRIENDIN

Alleen deze zin, de zin die je ogen beter uitspraken dan je mond.

TATOO *(terwijl hij speelt met de scalpel op haar lichaam)*

Je huid, verlegen, alsof ze geen onuitgesproken liefdesverklaringen verbergt in de hete inkt van je bloed. Ik ontstak vuur met mijn snijdende handschrift. Kiezels, tegels, stenen, ingebed in het lichaam, in robijnrode letters, een boek geschreven in rood. Vleesloos werkwoord, tong van de huid.

In je nek schreef ik de datum van onze eerste dag samen.

VRIENDIN *(wrijft met haar hand in haar nek)*

2 maart 2003.

TATOO

Op je benen schreef ik:

VRIENDIN *(wrijft over haar benen)*

"laat tijd onze medeplichtige zijn."

TATOO

Op je zolen, daar...

VRIENDIN *(wrijft over haar voeten)*

....op de wortel .....

TATOO

....gedicht over sap, zaden en vruchten. Om de dag te ontkiemen, stap voor stap. Jij beweegt onze genegenheid. Mijn woorden lopen, bewegen zich voort, via jouw lichaam. Onze geschiedenis verspreidt zich wereldwijd. Jouw voetafdrukken hebben mijn maat. Jouw voetstappen praten over mij.

Toen jij ruzie met me maakte, schreef ik op de palm van je hand:

VRIENDIN *(aait haar handpalm)*

"vrede".

TATOO

Het bloed droogde op in vrede. En ik sliep in je schoot, terwijl ik droomde over jouw vergiffenis.

Tatoo pakt de hand van zijn vriendin en het litteken van het woord vrede is zichtbaar. Tatoo kust haar hand. Ze kussen. Verdrietig, melancholiek en intens.

TATOO

Ik deed alsof ik de andere gedichten niet las, maar in elke plooi van je lichaam waren verzen en gedichten verborgen. Ik kan de hele kaart reciteren, net zoals iemand die een gedicht fotografeert met een wazige blik. Ik leg mijn hoofd in jouw schoot en hoor het gekreun van iedereen die jouw daar heeft gekust. Iedereen.

Hoeveel zinnen van anderen heb ik niet gewist met de mijne?

Heb ik niet verborgen onder mijn woorden?

Anderen zullen mijn gedichten lezen en ik zal doorgaan met schrijven, opnieuw en opnieuw.

En ik zal deze pijn op ander vlees moeten schrijven.

De zin die ik voor je had. Mag ik schrijven wat ik je nu te zeggen had?

VRIENDIN

Praat je nog steeds tegen me? *(Pauze)*

Wat is de zin?

TATOO *(Gaat met zijn hoofd naar haar oor. Het publiek hoort niets, ziet alleen de projectie)*

Het litteken is een bloem.

Pauze. Zijn vriendin laat haar kleren zakken, biedt haar borst aan.

VRIENDIN

Het meest kostbare vlees zit boven het hart.

Tatoo bereidt zich voor om te snijden.

VRIENDIN (*stem opgenomen*)

Als de zon je beschermt waar je niet bent,
start het donkere nachtelijke gejammer van mijn offer,
Ik word de prooi die zich vol vreugde aanbiedt aan de rite.
Ik ben de maagd die wordt geofferd.
En ik loop op mijn eigen benen,
Uit vrije wil.

TATOO (*stem opgenomen*)

Ik ben het die in gebed voor jou knielt
Die orakels in je kerft
Ik hoop dat de zon beschermt waar wij niet zijn
Om jammerklachten te zingen,
Mijn heilige wapens te slijpen
En wierook te branden met de geur van jouw bloed

VRIENDIN (*Stem opgenomen. Kijkt naar het publiek terwijl er in haar wordt gesneden*)

Als ze konden zien wat ik voel.
Mijn wil zien.
Buiten de grenzen van de valstrik kijken,
Zien dat ik een ander word door zijn scherpe aanraking.
Een ander.
Dit lichaam is blijikbaar een onzichtbare schaduw,
maar nog steeds een sterk teken.
Deze vorm.
Moedervlek, een schattige en laatste kerker
Als ik denk aan schoonheid, vraagt een spier mij om poëzie
Maar je moet gehoorzamen aan het metrum, triest en slap.
Zal ik niet meer zijn dan deze grenzen?
Ik ben bang voor deze doods-kist die mij is opgelegd,
ik ben bang dat er geen andere splinter onder zit
Dat ik geen ander kan zijn,
Dat ik begin en eindig in deze kleur.
Dat ik niet minder zal zijn dan deze schaduw die zich angstaanjagend voor mij uit aftekent?
Die zich voor mij werpt
Schaduw die de zekerheden van deze contour met zich meebrengt
Elastisch, de schaduw verlicht mij.
Ik wil een ander grondgebied.
Laat het vlees mij andere dimensies geven.
Ik wil dat jij mij doorkruist met de tong van de ander die ik ben
Met haar nagels.
Die ander die ik wil.

Maar ik teken haar aan de binnenkant van de spiegel, van de droom.
Ik graaf en ruk haar uit de wortel van het verlangen
Ik zal andere vrouwen hun obsessie over de spiegel niet afnemen,
De obsessie over leeftijd.
Leeftijd is als een roos
Ze wordt ouder om te kunnen ontploffen van schoonheid.
In deze aangelegde tuin met je scherpe zaden.

Tattoo stopt met snijden.

TATOO *(Terwijl hij kijkt naar de heilige lijkwade waarop hij de snee van zijn vriendin heeft gemarkeerd)*

Hoeveel huiden moet ik van je afstropen voor ik je naakt kan zien?

Wie kuste je tanden?

Wie heeft je gebeten, warme prooi, vochtige honger?

Waar ben je de mogelijkheid van de liefde verloren?

In welke leugen?

In welke leugen?

In welke leugen?

(misschien kust ze hem)

TATOO *(Alleen, terwijl hij de eerste zinnen uit het begin van het stuk herhaalt)*

Zo maakten ze *klei* toen de Chinezen porselein maakten. Ze tekenden pijn en schoonheid in de vorm. Ze voelden elke lijn, elke ronding, elk figuur, alsof ze zichzelf pijn deden. Hun vingers kapot, moe, de vellen en repen vlees hingen erbij. Uren gewerkt, soms zonder eten en een eerlijke beloning.

Hun handen hadden, uiteindelijk, jouw offer gegraveerd. Ze hadden zoveel pijn dat ze het porselein amper konden vasthouden.
Ze hadden zoveel pijn dat ze schoonheid niet konden vasthouden.

Een MAN van middelbare leeftijd trekt aan één arm een lange handschoen aan die hij tot aan zijn elleboog omhoog trekt. Licht schijnt tot aan de heup. Hij neemt 'poppers' (chemische drug). De hand met de handschoen zakt tot onder de heup. Het lijkt erop dat hij hem in iemand gaat steken. Het gekreun van een jongen is te horen, die we op het eerste gezicht niet onmiddellijk hadden gezien. Ze gaan 'fist-fucken' en ze bereiden zich voor op een neukpartij. Gedurende de tekst verdwijnt de hand dieper en dieper. Licht schakelt tussen de man en de jongen, is nooit op hen samen gericht.

MAN

We willen onze hand overal in hebben. In de maan, in Mars, in God. Zelfs in wat niet van ons is. Wat de tijd van ons heeft afgepakt. Wat ver weg is. Hoe verder weg, hoe groter de wens om aan te raken. Iedereen verlangt naar een aanraking. Naar vlees. Ik mis Binho. Soms, als mijn hand in de kramp schiet, dan doet 'ie pijn omdat hij Binho mist.

De jongen kreunt. De hand van de Man gaat een beetje verder naar beneden.

MAN

Nooit meer dezelfde temperatuur, dezelfde zachtheid, niet eens meer dezelfde ruimte. Binho wist hoe hij me moest ontvangen.

Hij was mijn buurman. Een mooie Galiciër met een obsessie voor geld. Blond, bijna een albino, groene ogen, rauwe stem. Alleen al naar hem kijken was riskant. De manier waarop hij keek, deed een misdaad vermoeden.

Toen hij klein was speelde hij dat hij een vinger in z'n kont stopte.

In feite, ik betaalde. Ik betaalde voor een snelle kick van zijn warme en vochtige ingangen. Een paar minuten waar ik een paar dagen op kon teren. Binho was mijn enige liefde. Ik had nog nooit een andere man aangeraakt. Ik werd verliefd op de eerste centimeters van zijn wijsvinger, terwijl hij ontpopte in een ton-sur-ton van rozen en viooltjes, altijd een tuin vol verrassingen. Op sommige dagen meer roze, op andere meer violet. Onze jonge nieuwsgierigheid bloeide 's ochtends versierd met bloemen. Achter hekken, in boomtoppen, onder bedden. Elke bloem heeft zijn eigen geur. Ik zal nooit de geur van Binho vergeten, die mijn liefde bekroonde met de wasem van zijn bloeiende bloemknoppen.

Maar met jongens is het alleen maar zakelijk. Samen schraapten we net genoeg centen bij elkaar om infantiele kusjes van vriendinnetjes te kopen, met ijs en snoep. Verschillende Angélica's, Marta's en Ana's. Soms, klopte hij op onze deur, dan had hij er 's ochtends al één, en dan liep ik 's middags met een suikerspin, hand in hand met zijn meisjes. Slechts één zekerheid gaf mij kracht: Zij zullen het nooit vanuit hetzelfde perspectief zien als ik. Dat zullen ze nooit. En ik deed 't. Ik en bijna de hele buurt.

Sommige mensen geven klotezooi; maar Binho bracht een fiets, schaatsen, hij kocht zelfs een pop voor zijn lieveling, Neide. Hij was dol op haar. Ik denk dat hij aan haar dacht als hij zijn lichaam verkocht. Op haar verjaardag gaf hij haar een mooi ingepakte pop. Met strik en al. Iets waar haar eigen vader geen geld voor had. Als ze eens wisten waar het geld vandaan kwam.

De jongen kreunt opnieuw. De hand van de Man gaat nog een beetje verder naar beneden.

Tijdens mijn zoektocht naar Binho, vond ik tovenaarschoeden waarmee ik wonderen vol veerkracht verrichtte.

Één ding ontdekte ik: Mannen hebben te veel vlees, veel te veel!

Ik raakte gewend aan het idee van een naakte man voor me, die zijn ingewanden aanbood. Ik ben opgegroeid met dat verlangen. Op de rug, hurkend, voorzichtig de heuveltjes van de billen uiteen spreidend, zacht, boterachtig, verstijfd, klaar voor een intieme reis.

Ik denk dat de Bijbel daar niets over zegt. Of wel? (*Pauze*). Nee, die zegt er zeker niks over. Maar als zo veel mensen zijn gedood omdat zij het "heilige voortplantingsorgaan" in het "achterwerk" hebben gestopt, zou er genade zijn als het onze hand betreft? Of een vuist? Ik betwijfel 't. Ze hebben nooit een greintje compassie getoond voor genot. Van welke aard dan ook.

De arme kont is al zo vaak vervolgd. Maar hij is niet meer dan nog een opening. Ik breng mijzelf naar Binho.

Maar waar naar toe?

Het zou zo leuk zijn om iemand te vinden en hem te vragen, voordat het te laat was: Hoe ver kan ik gaan?

Licht op de jongen die met de Man neukt. Alleen zijn gezicht, gericht op het publiek, zichtbaar high door de 'poppers' en het genot.

JONGEN

Hij pakte zijn minnaar stevig vast. Met tranende ogen, gek van gulzigheid. Zijn gezicht in stukken trekkend, hij wilde zijn vlees begrijpen, afbreken in de scherpe zon, om zijn harde tong laten paraderen. Hij wilde het hart bestuderen terwijl hij zijn sap opzooog en zijn tanden in zijn aderen zette. Hij zou alle materie wegschrappen tot hij zichzelf zou redden.

Licht terug naar de eerste beweging.

MAN

Hoe ontdek je de grens? Als het pijn doet? *(Pauze)* Zou ik hem pijn doen?

Licht op de jongen die met de Man neukt. Alleen zijn gezicht, gericht op het publiek, wordt verlicht.

JONGEN

Begin waar je wil: mijn hele lichaam is een gat. Verschillende ingangen. Elke porie moet worden gepenetreerd door andermans zweet met hetzelfde gevoel van een lid, van een tong, vingers, handen. Elke porie bestaat om mij genot te geven.

Weet je hoeveel mensen er op de wereld zijn? Ik en mijn geliefden. Degenen die al in mij en in mijn beloften waren.

Ik woon in het bed van elk van hen. Ik woon in het lichaam van elk van hen. Ik woon in elke spier van elk van hen en ik geef elk van hen onderdak tussen mijn benen.

Licht terug naar de eerste beweging.

MAN

Wat heb je eraan om iemand aan je zijde te hebben als je niet tot de kern mag doordringen! Ik krijg alleen nog maar meer zin in Binho.

Ten eerste, ik droomde dat ik Binho aantrok alsof hij een huid was. Hij paste tussen mijn botten en knekels, vastgeknoopt op mij. Ik bewoonde hem. Als een parasiet/gastheer. Ik leefde in hem, met hem, voor hem.

Daarna droomde ik dat ik stukjes van hem at, ik laafde mij aan zijn albino-eiwit. Onze cellen trouwden elkaar, onze bloedplaatjes werden samen gewassen.

Zou hij van binnen net zo mooi zijn?

Ik wilde hem eten. Ik wilde alles van hem weten: smaak, textuur, pittigheid. Ik wilde mijzelf afdrukken op Binho, hem mijn honger laten zien.

Ik klopte op zijn deur, 's nachts. We beklommen een hoge tak. Ik betaalde opnieuw en dook erin, buiten adem. Ik was diep verankerd, zoals nooit tevoren.

Ik kraste mijn naam en de zijne in de binnenmuur. In het meest intieme vlees. In de vuile hoek. Ik bebloede onze namen. Eeuwige littekens. Ik tekende mijn geheim. Binho schreeuwde niet, hij accepteerde mijn handtekening.

Nadat ik het had gedaan vertrok hij zonder een woord.

Hij vluchtte. En hij nam mijn naam met zich mee. En ik ging met hem mee.

Licht op de jongen die met de Man neukt. Alleen zijn gezicht, gericht op het publiek, wordt verlicht.

JONGEN

Lippen dichtgenaaid, bloed en speeksel in een kus. Twee geliefden aan het leren: het enige voedsel is het gevoel.

Licht terug naar de eerste beweging.

MAN

Jarenlang was ik op zoek naar Binho. Jaren. Ik werd een specialist in zoeken. Sommige mensen houden op met zoeken. Verslaafd aan het wachten. Maar het ergste is dat ik hem heb gevonden.

Op z'n 35e, nog steeds in een hoekje verstopt, broek naar beneden, in een poging om de rest van de fascinatie van zijn rectum uit te graven.

Binho was ouder geworden in het vak. Ik betaalde hem opnieuw. Hij herkende me niet. High van de crack, draaide hij zijn rug naar me toe, en spreidde zijn heuvels voor me. Ik keek naar mijn oude nest en beefde van nostalgie naar die tijden. Van helder en fris paars naar verrot. Verwelkt.

Een groenige drab lag over hem. Versleten. Gebruikt.

En ik huilde. Ik huilde zoveel dat de helft van mij verdween in die wateren. Het verdriet droogde op. Binho trok zijn kleren aan, pakte het geld en

vroeg: "Vond je 't lekker?" Hij had niet eens gevoeld dat er niets gebeurd was.

Hij struikelde de nacht in.

Licht op de jongen die met de Man neukt. Alleen zijn gezicht, gericht op het publiek, wordt verlicht.

JONGEN

Tijd is de kou tussen de warmte van het ene lichaam en de volgende.

Licht terug naar de eerste beweging.

MAN

Hij verdween. Alleen zijn wil heb ik nog. Hij plantte het zaad in mij.

Ik reciteer mijn verhaal als een gebed als anderen bij me komen. Het houdt me gevangen als een mantra, een hymne, een moedervlek. (Pauze)

Ik leg mijn hand in het zonlicht, kijk naar de palm, de lijnen, maar wat indruk op me maakt is zijn kracht. Stevig. Ik gooi hem in de zee als een visnet.

Nieuwsgierig. Gretig.

En ik zie 'm niet meer. Mijn hand in de ander. Tot aan de pols. Of verder.

Man begint zijn hand terug te trekken.

Licht op de jongen die met de Man neukt. Alleen zijn gezicht, gericht op het publiek, wordt verlicht.

JONGEN

Elke keer als ik kus, wil ik exact het gevoel vinden van de eerste kus. Niet de mijne, de eerste kus van alle tijden. De eerste ontmoeting van speeksel, het ontwaken van het verlangen van de mens, de eerste tongen die zachter worden en zich verenigen.

Het hele universum moet in koor zijn klaargekomen. Wanhopig en organisch. Alle krachten van de natuur genietend van al die monden.

Ik zoek precies dat genot wat zij hadden.

De rest is echo. Ver weg. Wat zal vergelen in schimmel en schijn.

Ik wil een man die me een erectie geeft zoals God die had toen hij de wereld schiep, Gods genot toen hij de mens schiep en het genot van de mens toen hij het genot schiep.

(Tegen een paar mannen in het publiek) Schreeuw van genot als nooit tevoren. Geef me een kus nog voller en natter. Geef me iets van je stootkracht. Geef me een beetje geilheid waar je bloed van gaat kolken. Geef me je lichaam zonder te weten wat ik teruggeef. Geef me iets dat ik leven kan noemen, dat ik kan injecteren in mijn stof, dat ik kan oplossen in mijn vloeistoffen.

Ik voel voetstappen in mij, maar wie bereikt mijn hart? Wie bereikt mijn hart? Wie bereikt mijn hart?

Licht op de jongen gaat uit. Terug naar de man die zijn hand uit de jongen heeft gehaald, maar in zijn hand ligt een hart.

Licht dooft langzaam.